

Arrest

nr. 182 086 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 oktober 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren op 16 februari 1992 te Mardan, in Khyber-Pakhtunkwa (KP). U heeft de Pakistaanse nationaliteit. In 2015 vond uw oudste broer F. H. een huwelijkspartner voor u, K., een weduwnaar met 3 kinderen. Zij hadden een akkoord afgesloten maar uw ouders noch uzelf waren het hiermee eens omwille van zijn gevorderde leeftijd. Uw vader nam vervolgens contact met een oude Afghaanse vriend, wiens neef die in België verblijft op dat ogenblik in Mardan aanwezig was en een echtgenote zocht. Uw broer verzette zich hier hevig tegen maar u huwde toch met A. A. (O.V. X) op 21

maart 2015 in afwezigheid van uw broer. Uw broer was razend omdat de afspraken al gemaakt waren met K. en ook omdat A. een Afghaan was.

Aangezien A. op dat ogenblik geen werk had in België bleek het moeilijk te zijn om gezinshereniging aan te vragen. Gezien de blijvende problemen die uw broer maakte besloot u daarom dat het veiliger en sneller zou zijn om naar België te komen met behulp van een illegaal bekomen Zweedse verblijfs- en arbeidsvergunning. Intussen geraakte u in verwachting. In augustus was uw broer nog steeds enorm kwaad, hij viel u aan en sloeg u, waarop u zich bij uw zus N. die in Gadun woont ging verstoppen. Uw zoon A. S. A. werd daar geboren op 6 december 2015. U besloot uw zoon aan de zorgen van uw zuster toe te vertrouwen omdat u niet tijdig papieren voor hem kon regelen. Op 6 mei 2016 reisde u alleen per vliegtuig via Oman naar Duitsland. U vroeg asiel in België op 5 augustus 2016. Sinds uw vertrek is uw broer uw vader blijven aanvallen omwille van dit huwelijk. Uw zoon verblijft nog steeds bij uw zus in Pakistan.

A. A. vroeg asiel in België in 2000 en opnieuw in 2008 maar kreeg telkens een weigeringsbeslissing omdat het CGVS geen geloof hechtte aan zijn nationaliteit en identiteit.

U vreest dat u bij terugkeer naar Pakistan vermoord zou kunnen worden door uw broer omwille van uw huwelijkskeuze.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele stukken neer: een huwelijksakte (met vertaling), een geboorteakte (met vertaling), een paspoort, een identiteitskaart, een verblijfskaart voor Zweden en boarding passes.

B. Motivering

Er moet door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u pas drie maanden na uw aankomst in België asiel vroeg. Deze laattijdige aanvraag is onverenigbaar met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Immers als u echt dringend de bescherming nodig had van de Belgische overheid had u dit onmiddellijk moeten aangeven. Dat u bang was omwille van het bezit uw Zweedse verblijfskaart, zoals u zelf aangaf, doet hieraan geen enkele afbreuk. Het lijkt er eerder op dat u asiel aanvraagde in afwezigheid van andere onmiddellijke opties om zich snel van een (tijdelijk) verblijfsrecht in België te verzekeren. **De redenen van uw komst lijken daarom direct voort te vloeien uit uw huwelijk met een man die al lang de facto in België verblijft.** U geeft dit overigens met zelf ook met zoveel woorden aan (gehoorverslag CGVS, p. 10).

Daarnaast kan het CGVS geen geloof hechten aan uw vermeende vrees voor uw broer. Zo blijkt vooreerst uit de meervoudige asielaanvragen van uw echtgenoot in België dat het CGVS geen geloof kon hechten aan zijn beweerde Afghaanse nationaliteit. Deze beslissingen werden in beroep bevestigd. Hieruit vloeit voort dat een vermeend hoofdmotief voor de woede van uw broer niet aannemelijk is. U werd meermaals geconfronteerd met deze mogelijke conclusie, maar bleef hierbij merkwaardig genoeg volledig passief (p. 4), alsof u dit met andere woorden helemaal niet verraste. U verklaart dat u de waarheid vertelt maar doet, ondanks aandringen door het CGVS, geen enkele inspanning om argumenten aan te brengen die het tegendeel zouden kunnen aantonen. Bij het invullen van de Verklaring DVZ op 8 augustus 2015 (p. 6) gaf u trouwens aan dat zijn moeder in Sawabi Road in Mardan woont, hetgeen u bij het CGVS tegensprekt. Uw uitleg dat dit niet juist werd genoteerd kan niet overtuigen. Dit is vooral een bijkomende indicatie dat uw echtgenoot wel degelijk afkomstig is van Pakistan en meer bepaald Mardan. Kortom, het geweld dat u zou hebben ondergaan door toedoen van uw broer kan niet gelegen zijn geweest aan de vermeende 'minderwaardige' afkomst van uw echtgenoot.

Verder hecht het CGVS geen geloof aan uw bewering dat u het land moest verlaten omwille van de macht en het kwade karakter van uw broer. U verklaart dat u bent gehuwd met de steun van uw ouders (p. 10) en met uw eigen instemming. Dit impliceert dat uw vader nog steeds het familiehoofd is, hetgeen in tegenspraak is met uw bewering dat uw broer zich nu beschouwt als het hoofd van het gezin en dat dit ook feitelijk zo zou zijn door de gevorderde leeftijd van uw vader. Als uw broer naar niemand zou

luisteren en effectief uw vader fysiek zou aanvallen terwijl uw vader het laatste woord heeft, kan men verwachten daar hij hiervoor tot de orde zou zijn geroepen, niet in het minst door uw vader, maar wellicht eveneens door de gemeenschap. Echter wanneer het CGVS u hierover vragen stelt (p. 11), blijft u opvallend op de oppervlakte. U herhaalt slechts dat uw broer naar niemand luistert en dat het geen zin zou hebben hem te overtuigen. U bevestigt zelfs dat hij nog welkom is in het ouderlijk huis. U verklaart bovendien dat het daardoor ook geen zin had om de autoriteiten om bescherming te vragen. Zelfs wanneer men in acht neemt dat het wellicht ongebruikelijk zou zijn om externen te betrekken bij een familieruzie, is het daarom niet minder ongebruikelijk en ongeloofwaardig dat daardoor een gezinslid dat in het gelijk wordt gesteld het huis en vervolgens het land zou moeten verlaten. Kortom, u maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat niemand in het gezin u tegen uw broer zou kunnen beschermen. Het CGVS hecht daarom geen geloof aan de redenen van uw vlucht.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de **subsidiare beschermingsstatus** toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in FATA te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in **FATA, en meer bepaald in Khyber Agency**, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekster voert aan dat zij haar oudste broer vreest nadat zij tegen zijn wil gehuwd was met A. A.. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat verzoekster pas drie maanden na haar aankomst in België asiel heeft aangevraagd en er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende vrees voor haar broer.

Uit een lezing van de stukken van het administratief dossier kan worden vastgesteld dat verzoekster pas drie maanden na haar aankomst in België asiel vroeg. Terecht stelt de bestreden beslissing vast dat deze laattijdige aanvraag niet verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn/haar land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en zich zo grondig mogelijk informeert over de te ondernemen stappen in het kader van een asielaanvraag. Het feit dat verzoekster drie maanden wachtte alvorens een asielaanvraag in te dienen is een aanwijzing dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vrees op ernstige wijze. Dat verzoekster zoals zij in haar verzoekschrift stelt zeer angstig was, terecht kwam in een nieuwe omgeving, emotioneel uitgeput was en uiteindelijk alles heeft kunnen plaatsen is geen aannemelijke verklaring voor haar dralen bij de indiening van haar asielaanvraag. Deze vaststelling bevestigt het vermoeden, zoals reeds vastgesteld in de bestreden beslissing, dat verzoeksters beoogde doel erin bestond haar echtgenoot in België te vervoegen en zich te dien einde zo snel mogelijk van een - weze het slechts tijdelijk - verblijfsrecht in België te voorzien.

Voorts kan er geen enkel geloof worden gehecht aan verzoeksters vermeende vrees voor haar broer. Verzoekster verklaarde immers dat gehuwd is met de steun van haar ouders en met haar eigen instemming. Hieruit kan worden besloten dat verzoekster vader nog steeds het familiehoofd is waardoor niet kan worden aangenomen dat verzoeksters broer zich nu beschouwt als het hoofd van het gezin omwille van de gevorderde leeftijd van hun vader. Terecht merkt de bestreden beslissing op dat "A/s uw

broer naar niemand zou luisteren en effectief uw vader fysiek zou aanvallen terwijl uw vader het laatste woord heeft, kan men verwachten daar hij hiervoor tot de orde zou zijn geroepen, niet in het minst door uw vader, maar wellicht eveneens door de gemeenschap.” Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift dat haar vader oud is en zijn gezondheidstoestand achteruitgaat waardoor haar broer zich beschouwt als het gezinshoofd en door de gemeenschap en de familie wordt gevreesd. Een dergelijk verweer overtuigt geenszins nu verzoekster zich beperkt tot het herhalen van haar eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen.

De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt een ander licht te werpen op de in de bestreden beslissing opgenomen weigeringsmotieven, die geschraagd worden door de stukken in het administratief dossier, pertinent zijn en de kern van zijn asielrelaas betreffen. Verzoekster beperkt zich tot loutere beweringen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder de motieven van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen.

Gelet op het voorgaande kan aan het asielrelaas geen geloof worden gehecht en maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft het reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/4, § 2, c) stelt de bestreden beslissing vast als volgt: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in FATA te worden beoordeeld.

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in **FATA, en meer bepaald in Khyber Agency**, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.*

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Verzoekster brengt geen inhoudelijke argumenten aan om dit motief te weerleggen zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.4. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER